

ditivů, jež bylo osvědčeno, je to snad důvodem ke vzniku pohledávky navrhovatele proti odpůrci, nelze však v činu tom shledávati ještě takové jednání, jímž by zmařena nebo ztížena býti mohla příští exekuce právě k vydobytí tohoto pohledávání. Rovněž jen přechodný pobyt v cizině, k němuž odpůrce jako obchodník exportní časem je nucen, nemůže důvod takový založiti. Ale ani v tom, že na odpůrce podány jsou 4 žaloby o celkem značný peníz, nelze ještě shledávati nějaký subjektivní čin odpůrce, neboť okolnost tato není zajisté nějakým jednáním obmyslným, jakéž má na mysli § 379 ex. ř., nejsou celkem závislou na vůli odpůrce, a není tu tedy žádného činu se strany jeho, jímž by chtěl zmařiti neb ohroziti nárok navrhovatele. Prozatímním opatřením nelze zajisté poskytovat výhody jednotlivým věřitelům na úkor druhých, pokud tu není zákonných podmínek povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soud rekursní správně uvedl, že není zde podmínek § 379 ex. ř. pro povolení navrženého prozatímního opatření, že totiž ze skutečností, ohroženou stranou osvědčených, nevysvítá pravděpodobnost, že by odpůrce bez navrženého prozatímního opatření zmařil nebo značně stížil pohledávky, stranou ohroženou tvrzené. Osvědčení čistě objektivního ohrožení dobytí peněžité pohledávky nestačí dle § 379 ex. ř. k povolení prozatímního opatření. Osvědčení dlužno, že ohrožení dobytí pohledávky mohlo by způsobeno býti opatřeními, předsevzatými dlužníkem o jeho jmění. Aby opatření tato byla obmyslná, totiž aby směřovala k ohrožení dobytí pohledávky věřitelovy, není ovšem třeba; ale podmínkou povolení prozatímního opatření jest, aby jednání dlužníkovy bylo způsobilé, zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem na poměr jeho k věřiteli, domáhajícímu se povolení prozatímního opatření. Že by však odpůrce byl předsevzal jednání takové, nebo že by pravděpodobně mohl je předsevzít, nelze z osvědčených okolností usouditi.

Čís. 831.

Příhláška toho, kdo sice v posledním pořízení byl nazván dědicem, dle obsahu posledního pořízení jest však v pravdě odkazovníkem, není dědickou přihláškou, a nemá ohledně ní místa řízení dle § 125 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1157/20.)

Zůstavitel ustanovil v posledním pořízení, aby manželka jeho převzala jako kupitelka jeho dům v jisté ceně, z níž měla pak vyplatiti každému ze tří dětí jednu čtvrtinu a poslední čtvrtinu měla si ponechat jako spoludědička. K pozůstalosti přihlásila se pozůstalá vdova z posledního pořízení a pozůstalé děti ze zákona. Pozůstalostní soud poukázal k návrhu vdovy děti dle § 125 nesp. říz. na pořad práva. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud napadené usnesení změnil v ten způsob, že návrh pozůstalé vdovy zamítl, usnesení prvního soudu zrušil a přikázal mu, by

pokračoval v projednání pozůstalosti bez onlehu na domnělý rozpor mezi dědickými přihláškami.

D ů v o d y:

Z obsahu posledního pořízení zůstavitelova vysvítá zřejmě, že pozůstalá vdova není v něm ustanovena dědičkou ve smyslu § 532 obč. zák., nýbrž jen odkazovnicí ve smyslu § 535 obč. zák., poněvadž podle prvního odstavce posledního pořízení nemá jí připadnouti ani celá pozůstalost, ani určitá poměrná část celé pozůstalosti, nýbrž jen určitá hmotná věc, totiž dům č. p. 132 s povinností, vyslovenou v témž odstavci v příčině ceny domu tohoto. Okolnost, že pozůstalá vdova nazvána tam jest spoludědičkou, nerozhoduje, neboť pojmenování toto jest vzhledem na ustanovení §§ 532 a 535 obč. zák. nesprávné. Za přihlášené dědice lze tedy pokládati jen pozůstalé děti, nikoli též pozůstalou vdovu. Poněvadž však ve smyslu §§ 125 a 126 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. může býti řízení zahájeno a rozhodnuto jen tenkrát, když jest rozpor mezi přihláškami dědicův, a takového rozporu zde není, souhlasrá usnesení soudů nižších, pozůstalými dětmi v odpor vzatá, jsou zřejmě nezákonná.

Čís. 832.

Splněním pro závazky dráhy k náhradě dle § 84 a 88 žel. dopr. ř. rozhodným v otázce měny, jest místo určení zásilky.

Mezinárodní úmluva o železniční dopravě nemá v Čsl. republice platnosti.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, Rv I 605/20.)

Jindřich P. zaslal žalobci do Lublaně zboží, jež odevzdal za tím účelem dne 30. dubna 1918 k dopravě ústecko teplické dráze ve stanici Teplicích-Šanově. Žalobce zboží nedošlo a domáhal se proto na zmíněné dráze zaplacení fakturované ceny v Kč. **Procesní soud prvního stádu** žalobě vyhověl. **D ů v o d y:** Zažalovaná pohledávka jest splatna v oblasti Čsl. státu, poněvadž žalovaná dráha má zde své sídlo, jež jest pokládati dle čl. 324 obch. zák. za splnění jejího závazku, plynoucího z nákladního listu. Dlužno proto plniti závazek v měně československé (§ 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.). V odvolacím řízení navrhla žalovaná, aby byla uznána povinnou plniti zažalovaný peníz v měně jihoslovenské. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Jest nerozhodno, kde jest splnění nákladní smlouvy. Neboť uplatňovaný nárok na náhradu škody po případě povinnost k náhradě škody nejsou stanoveny v nákladní smlouvě, nýbrž v § 84 dopr. ř. žel.; splnění tohoto náhradního závazku není tedy závislým na smlouvě nákladní. Ohledně splnění tohoto závazku nedošlo k ujednání, nelze ani dle povahy věci ani dle úmyslu smluvníků usuzovati na určité splnění, proto platí dle čl. 324, odstavec druhý, obch. zák. Teplice jakožto místo sídla žalované za splnění. Právem tedy použito § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.

Nejvyšší soud uznal žalovancu povinnou plniti ve měně jihoslovenské.